Letošní rok byl bohatý na CD spřízněných kapel a muzikantů jako žádný jiný. Vydávali Žamboši, Lucka Redlová, Kosmonaut a Nevermore a také **Zhasni** . Na Facebook jsem jednou napsal, že Zhasni tvoří skinheadský básník Kuba Horák, prokletý básník Michal Vaněk a Irča Vaňková těm dvěma dává alespoň základní zdání solidnosti. Přesto jsou tihle tři (+ rytmika, ale kluky osobně moc neznám) ze všech jmenovaných formací mojí srdeční záležitostí největší.

Žamboši mě uchvacují ďábelskou hrou Šedého vlka a něžným zpěvem Malé vlčice, Lucie Redlová mě dostává muzikálností a živelností, Kosmonaut je pro mě jev nevídaný, živočišný, ten, který si vydupal, prosadil a zdokonalil svůj vlastní styl. Zhasni... to není jen kapela, to je něco ve mě.

Zažíváme období hojnosti a období strádání. Jsou životní etapy, kdy se nám daří a chvíle, kdy je to na opuštění planety. Jsme euforičtí i v depresích. Někdy je léto, jindy mlha a chlad. CD Zhasni je průvodcem tímhle vším. Není to tématická deska. Je to příběh poskládaný z not, slov a hlasů, příběh bez začátku a bez konce, příběh povědomý.

Je to tak nutný... je deska, kterou budu poslouchat za rok, za deset a možná i za padesát let, deska, kterou pustím ještě mnoha lidem, určitě jednou svým dětem a těm kamarádům, o kterých si budu myslet, že si to zaslouží.

Kuba píše texty, kterým věřím, protože v nich vždy dokážu najít něco, co znám. Jak vypadá slunce z louky nad Čingovem? Krásně. Dívali jsme se na něj několik dnů na nejlepší dovolené mého života. S tímhle jedním řádkem přichází na návštěvu i chlad podzimní louky po ránu, mlžný opar a vůně kávy k snídani. Jak zní Jan Spálený, když chraptí „*Je to tak nutný?*“ Jako s poznáním pokyvující hlava s úsměvem, který už ví. Kdo je muž s knírem píšící na březovou kůru? Ten, kdo ukazuje cestu v nouzi nejvyšší.

Ve Zhasni se potkali lidé vzácným způsobem - pocitová hudba, která se neopakuje, nekolovrátkovatí, objevuje a texty, které nelžou a jsou skládané talentovaným řemeslníkem - a teď si dovolím klišé - s Van Goghovskou žízní po životě.

Mám Zhasni v krabičce co nosím po kapsách a pouštím je na výlety do mé hlavy ve chvílích

soukromí a osamocení. Za to jim patří můj velký dík. Je to tak nutný.

{desky 591}